ÜLKÜ YOLUNDA GÜLLER VE DİKENLER

Contributed by ulku2
Saturday, 16 October 2010 13:38 -

Bilindiği gibi insanlık tarihi milletler mücadelesinin oluşturduğu dinamiklere göre şekillenir, tarih ve coğrafya ise milletlerin kaderini belirleyen önemli etkenlerin başında gelir. Bu tespit, bizim gibi yeryüzünün en köklü, en dinamik milleti için, yani büyük Türk milleti için, çok daha belirgin ve çok daha etkin bir gerçekliği ifade eder.

Tarihin her döneminde ilahi bir misyonla yüklenmiş bir “kutlu millet” olan Türk milletinin bir şekilde girip çıkmadığı yeryüzünde ne bir ülke, ne bir medeniyet nede bir kültür dairesi vardır. Asya’dan Avrupa’ya hatta Amerika’ya, Sibirya’nın dondurucu soğuk sularından Afrika’nın yakıcı sıcak çöllerine kadar etkileşime girmediğimiz insan topluluğu adeta kalmamıştır. “ Dünya tarihinden Türkleri çıkarırsanız, hiçbir millet kendi tarihini yazamaz” tespiti bilim ilerledikçe artık bütün tarihçilerin ortak söylemi haline gelmiştir. Böyle bir milletin doğal olarak dostu az düşmanı çok olacaktır.

Sözgelimi Türk milletinin dünya hakimiyet sürecinin son dalgasını oluşturan Osmanlı Türk İmparatorluğu’nun yıkıntıları arasından bugün 40’dan fazla BM üyesi bağımsız devlet kurulmuştur. Bugünkü Türkiye, dünkü eyaletlerimiz olan Suriye’den Yemen’e, Yunanistan’dan Almanya’ya, Ermenistan’dan Rusya’ya, Bulgaristan’dan Macaristan’a kadar iç içe girmiş halkalar halindeki ülkeler tarafından etrafı adeta sarılmış durumdadır.

İşte Türk milliyetçisi olmak demek, böyle tarihi derin, coğrafyası engin, kültür ve medeniyeti zengin, yükü ağır, derdi çok, misyonu ilahi, dostu az düşmanı çok bir milletin sevdalısı olmak demektir.

Eğer bu sevdayı inançtan düşünceye, düşünceden söyleme, söylemden eyleme dönüştürmek için “harekete” geçmişseniz artık siz tam bir çile “ocağı”na düşmüş bir garip “ülkücü” olmuşsunuz demektir.

Tarih boyunca maddede ve manada Türk milletini çukurlardan çıkarıp zirvelere yükselten Meteler, Kürşatlar, Atillalar, Bilge Kağanlar, Alparslanlar, Fatihler, Mustafa Kemaller, Alparslan Türkeşler, Ahmet Yeseviler, Yunuslar, Mevlanalar, Şeyh Edibaliler, Hacı Bayramı Veliler gibi öncü kadrolar hep böyle inişli çıkışlı sıcak ortamlarda yetişmiştir. Başarının ve dinamizmin özünde işte böyle kutlu ve çileli "öldürücü ve oldurucu" mücadele zeminleri vardır.

İkinci Dünya Savaşı’nın sonunda kurulan iki kutuplu dünyada tarihi ve coğrafyayı etkileyen mücadelenin adına her ne kadar “Soğuk Savaş” dönemi denmiş ise de bu zaman dilimi bizim ülkemiz için oldukça sıcak geçmiştir. Sıcak geçmiştir çünkü ülkemiz tarihi ve coğrafyası yüzünden bu mücadele döneminde yoğun ideolojik çatışmaların ve kanlı terör olaylarının yaşandığı bir cephe ülkesi misyonunu yüklenmek zorunda kalmıştır.

Bu mücadele döneminde, yüz milyonlarca Türk insanı üzerinde yaşadığı ülkesiyle birlikte komünist ideolojinin maskesini yüzüne geçirmiş olan Rus ve Çin emperyalizmi tarafından işgal edilmiştir.

Özellikle Rus emperyalizmi, Çar Petro'nun "**Dünya hakimiyeti için sıcak sulara inmek gerek, bunun içinde Türkiye'yi yutmak gerek**" anlamına gelen tarihi stratejisi doğrultusunda harekete geçerek, "**Son Bağımsız Türk Devleti**" olan Türkiye'yi de yalayıp yutmak için sabırsızlanıyordu. Rus Emperyalizmi bu tarihi amacını gerçekleştirmek için komünist ideolojinin çekiciliğini kullanmaya başladı. Ülkemizin geri kalmışlığı, sosyal hayatımızdaki bazı aksaklıklar, etnik ve dini farklılıklarımız alabildiğine ve hayasızca kaşındı hatta acımasızca kanatıldı.

Böyle bir dönemde Türk milletinin bekasını korumak ve güçlendirmek için, Rus ve Çin emperyalizminin saldırılarını durdurmak için, esaret altındaki kardeşlerimizin kurtuluş yolunu açmak için, güçlü bir Türkiye oluşturmak için, ve dahi yer yüzüne tekrar "Türk İslam mührünü vurmak" için, gönüllerde inanç gücünü, akıllarda fikir gücünü, ağızlarda söylem gücünü , meydanlarda eylem gücünü harekete geçiren ülkücüler Alparslan Türkeş'in önderliğinde büyük bir mücadele başlattılar.

Bu mücadele görünüşte komünizme, esasta Rus, Çin ve Batı emperyalizmine karşı verilmekteydi. Düşmanlar tehdit derecelerine göre öncelik sırasına konmuştu. Hatta ehveni şer olanlarla geçici ittifaklar bile yapılmıştı.. Bütün bunlar yapılırken tarihin bize öğrettiği şu gerçek daima göz önünde tutulmuştu: "**Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur**".

Evet dostumuz yoktu ama şartlara göre müttefiklerimiz olabilirdi. Öyle de oldu.

Özellikle 1960'lı yılların ortasından 1980 yılına kadar geçen sürede sıcaklığını ve şiddetini hızla arttıran mücadele sürecinde binlerce şehit, on binlerce gazi veren Türk milliyetçileri sonunda ALLAH(c.c)' yardımıyla "Son bağımsız Türk devletini" Rus emperyalizmine teslim etmediler. Ruslar Ülkücü Hareketi Anadolu'da aşamadılar. Sıcak denizlere inme şansını Afganistan üzerinden denediler. Bataklığa saplandılar. Diğer sebeplerin aktifleşmesiyle birlikte Sovyetler Birliği yıkılarak tarihin mezarlığına yuvarlandı.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte 5 bağımsız Türk Cumhuriyeti tarih sahnesindeki yerini alırken onlarca Türk topluluğu da üzerlerindeki kızıl perde yırtılınca, kardelenler misali başlarını gökyüzüne doğru kaldırdılar, derin bir nefes aldılar.

Sonuçta tarih Ülkücüleri haklı çıkardı. Dünya çapında yaşanan olaylarla Milliyetçi Hareket'in bütün tezleri doğrulandı. Her alanda fikren iktidar oldular. "Tek başına iktidar" ile taçlanacak olan "Fiili iktidar" yürüyüşlerini hızlandırdılar.

Böyle bir mücadele, tarihte çok sık şahit olunan bir şey değildir. Alemlerin Rabbi bunu Ülkücülere nasip etmiştir.

Canların alınıp, kanların verildiği bu kutlu mücadele, elbette her anlamda öğülmeyi hak eden kahramanlar olmasaydı kazanılamazdı. Süleyman Özmen gibi, Dursun Önkuzu gibi, Gün Sazak gibi, Recep Haşatlı gibi binlerce Ülkücü Şehitler olmasaydı, on binlerce Ülkücü Gaziler olmasaydı, yüz binlerce Ülkü Erleri olmasaydı elbette bu mücadele başarıya ulaşamazdı ve ülkemiz bir Afganistan, bir Macaristan olmaktan kurtulamazdı.

Böyle bir durumda Ruslar Akdeniz'e iner ve bütün dünyayı kızıla boyardı. Nihayet yeryüzü dinsiz, hürriyetsiz, mülkiyetsiz şeytani bir karanlığa teslim olurdu. Yani ADEM kaybeder İBLİS kazanırdı.

Elbette ki ADEM'in mücadelesi bitmedi, şimdi ise küreselleşerek azgınlaşan kapitalist emperyalizmle "insanlık onurunu korumak" için kavgaya devam ediyor…

Bizler, bu davaya gönlüyle, aklıyla, eliyle diliyle, kanıyla, canıyla güç vermiş, katkıda bulunmuş insanlarımızı asla unutmamalıyız. Hem yaşayanlara hem Hakk'ın rahmetine kavuşanlara sevgide ve saygıda kusur etmemeliyiz.

Ülkücü olmanın kolay ülkücü kalmanın zor olduğu bu zaman diliminden geçerken, inancımızdan alacağımız güçle “hem gülü severiz hem de dikenine katlanırız” anlayışıyla birbirimizi ALLAH için sevmenin gayreti içinde olmalıyız.

Etem MANASLI

www.kutluyol.org